

z vsem, kar je bilo notri, pogleda vdan v voljo božjo v nebo ter pravi :
„Zahvalim te, Oče nebeški, za ta kelih, ki si mi ga poslal.“ Nato sede
ter odpiše svoji ženi takole :

„Preljuba Alojzija !

Iz Tvojega pisma sem doznal, da je pogorel naš grad. Ker je Bogú
tako dopadlo, je naša sveta dolžnost, da se mu zahvalimo ter se z njim
razveselimo. Zato prosim, idi precej s celo družino v cerkev Bogu se
poklonit in se mu zahvalit. Tvoj

Tomaz.“

Kaj praviš k temu ti, ki sramotno obupuješ ali celo preklinjaš, ko te
kaj trpkega zadene? Premisli vendar, da je to volja božja, kateri pokoriti
se mora hočeš-nočeš slednji človek.

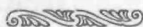
Jeseni.

Pridite vendar v četrtek
gledat, pogledat naš vrt :
jabolka zorno so rdeča,
hruške pa sladke kot strd.

Še teden, in tukaj bo doba,
ko nam dozôrel bo sad ;
v dušicah naših pa takrat
vzcvela bo rajska pomlad.

To bode krika na vrtu,
ko bo vse rdeče po tleh !
Nam se pa venomer zibal
bode krog usten nasmeh.

Slavko Slavič.

Ptičkam v slovo.

Vtihnili so ptičev zbori,
vse odpravlja se na jug,
čez doline in gorice,
preko širnih vodnih strug.

Kaj je novega na jugu,
daleč doli, ljubi zbor,
mi sporoči po vetriču,
ki na sever pljul bo gor.

Šel i jaz bi s ptiči-selci,
da polet mi Bog je dal,
ah, takó pa v praznem gozdu
samotarec bom ostal.

Z Bogom, ptički, srečen pôlet
čez morje in hrib in gaj —
drugo leto v cvetnem maju
srečno svidenje Bog daj !

Mokriški.

